

han altsaa har gjort sig fortrolig med, hvad der er gennemført af den Art i den senere Tid.

Dernæst rettede det ærede Medlem ganske korteligt Spørgsmaal om Husdyrlovens Revision — jeg forstod det saaledes, men det synes at være en Misforstaaelse, det ærede Medlem ryster paa Hovedet, det ærede Medlem har altsaa ingen Ønsker i Henseende til at faa Husdyrloven revideret. Det er der imidlertid andre, der have, og jeg tror, at der er nogen Anledning til at tage det Spørgsmaal under Overvejelse, jeg er i alt Fald sindet at gøre det. Derimod misforstod jeg ikke det ærede Medlem, naar jeg opfattede ham saaledes, at der hist og her var Misnøje med Præmieuddelingen ved vore Statsdyrskuer. Ja, det er selvfølgelig nok muligt, det er højst sandsynligt, det vilde være mærkeligt, om der ikke var nogen, der var misfornøjet med, at de ingen Præmie fik, mens andre fik Præmie. Det vilde være Tilfældet under en hvilken som helst Husdyrlov, enten saa Staten har mere eller mindre med Forholdene at gøre. Men der var et faktisk Forhold, det ærede Medlem berørte, nemlig det, at man ved Valget af Kommissærer skulde lægge Vægt paa, at de paagældende havde Forstaaelse af det, de beskæftigede sig med. Det er et naturligt Ønske, men jeg haaber ikke, at dette Ønske bundede i, at der er nogen af de nuværende Kommissærer, som ikke har Forstaaelsen af det, som de ere satte til at varetage. Ved Siden af denne forønskede Forstaaelse vil det ærede Medlem tillige have, at de ikke skulde være personligt interesserede i, hvordan Præmiefordelingen foretages. For saa vidt det ærede Medlem dermed vil sige, at det maa undgaas, at de paagældende Kommissærer faa personlig Fordel af deres Stilling, er det ærede Medlems Ønske fuldkomment begrundet, men jeg haaber ikke, at der deri ligger nogen Sigelse mod nogen som helst for, at de have misbrugt deres Stilling til personlig Fordel. Hvis imidlertid saadant kommer Landbrugsministeriet for Øre, og der tilvejebringes Vished for, at det er Tilfældet, vil det selvfølgelig ikke gaa upaataalt hen.

Medens jeg har Ordet, kan jeg ikke tilbageholde en ganske enkelt Ytring overfor det 3die Medlem for 9de Kreds (Stilling). Det ærede Medlem kom, hvis jeg ikke hørte fejl, med en i mine Øren mærkeligt lydende Ytring om, at Landbruget er Skyld i, at vi nu have en saa ganske overordentlig stor Gæld til Udlandet. Nu

er det jo ikke noget, vi kunne gøre noget ved under denne Forhandling, selv om det var sandt, men jeg synes, at Ytringen er saa mærkelig, at den kræver en lidt nærmere Motivering. Naar det ærede Medlem fremsætter en saadan Paastand, burde den være underbygget noget stærkere, end denne Ytring blev: at Landbruget som saadant skulde være Skyld i, at vi — det vil vel sige Staten, hele Samfundet — staa i saa stor Gæld til Udlandet, som vi gøre. Da jeg havde Ordet, kunde jeg ikke tilbageholde denne Bemærkning, som er Udtryk for et vist Forbehold overfor Rigtigheden af den fremsatte Paastand.

Finansministeren (Brun): Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hey) kom ind paa Betragtninger om Ønskeligheden af Oprettelsen af en virkelig Appelinstans til Afgørelse af Toldspørgsmaal, hvad han fandt saa meget mere paatrængende nødvendigt, som han ikke havde nogen synderlig Tillid til Finansministeriets Afgørelse af Toldsager trods den ubestridelige Dygtighed, som han indrømmede, at Generaltolddirektøren er i Besiddelse af, eller maaske snarere paa Grund af denne Dygtighed, idet han mente, at denne Dygtighed vilde paavirke mig i en saadan Grad, at jeg ikke stod rent objektivt overfor Afgørelser af Toldsager. Denne Mistillid undrer mig ikke, fordi man jo i Almindelighed er tilbøjelig til at nære Mistillid til Afgørelser, der gaa een imod. De Sager af denne Art, der have foreligget, hvor Finansministeren har haft Afgørelsen, have været meget faa, men det har været saadanne Sager, hvor Afgørelsen er gaaet det ærede Medlem imod. Jeg erindrer ikke i Øjeblikket tydeligt, hvad det er for Sager, vi have haft af den Beskaffenhed, som det ærede Medlem har fremført, men een Sag, som er typisk, skal jeg dog fremdrage, skønt jeg maa sige, at jeg naturligvis heller ikke har denne Sag ganske præsent, da jeg ikke i Dag har haft Lejlighed til at undersøge Akterne i Ministeriet. Det var en Sag, hvorunder næringsdrivende anmodede om Kreditoplagsret for visse Varer, som efter den 1. Januar i Aar vilde faa Toldlettelse, og anmodede om, at de Varer, de laa inde med, maatte blive overførte til dette Kreditoplag, skønt de var fortoldede, at altsaa denne Told maatte blive tilbagebetalt dem. Selvfølgelig kunde Finansministeriet ikke indrømme en saadan Ret til Kreditoplag, som ikke var hjemlet i den da bestaaende Lovgivning, nemlig Toldloven af 1863. Dersom det